

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

otuz 6. sayı

21 Şubat 2021

BU SAYIDA

- Ozan Arif
- Tacettin Şimşek
- M. Nihat Malkoç
- Halil Manuş
- Ercan Haney
- Ali Kemal Mutlu
- Zekeriya Çakabey
- Hacı Musa Tuncer
- Ahmet Alan
- Hilmi Kınalı
- Halit Yıldırım
- Mehmet Pektaş
- Niyazi Karabulut
- Erdal Noyan
- Servet Yüksel
- Tayyib Atmaca

Kavgalıyım

● Ozan Arif

Ne bugünüm ne yarınım
Ta dünümle kavgalıyım.
Hemi ruhum hemi canım,
Bedenimle kavgalıyım.

Ömür geçti yürü, yürü
Şöyle baktım dönüp geri,
İlk doğduğum günden beri,
İlk günümle kavgalıyım.

Kırk senedir yol almışım,
Ne arayıp ne bulmuşum,
Bir yanımla dost olmuşum,
Bir yanımla kavgalıyım.

Doğu, batı falan, filan,
Kuzey güney hepsi yalan,
Tek kıbleden geri kalan,
Her yönümle kavgalıyım.

Arif dedim düşün ince,
Şunu gördüm düşününce,
El alemden daha ince,
Ben benimle kavgalıyım.

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

36 Sayı Şubat 2021 ISSN-0106417 (edergi)

Bütün Memurlar Şef Olmalı

● Tacettin Şimşek

Geçen gün ne oldu, bilin bakalım! Postadan bir ceza makbuzu çıktı.

Şimdi siz, “Bunda şaşılacak ne var? Postadan çift hörgüçlü deve çıkacak değil ya!” diyebilirsiniz. Demeyin lütfen!

Ben de biliyorum. Postadan gönül aynası özel mektuplar çıkmıyor artık. Ucu yanık asker mektupları; anne, baba, kardeş, öğrenci, öğretmen, sevgili mektupları, tebrik kartları... Hiçbiri yok.

Şimdi sadece hesap özetleri, borç dökümleri, mahkeme celpleri, trafik ceza makbuzları çıkıyor.

Ceza makbuzunda duralım.

Dört yıl önce, Ankara'nın Adana-Konya girişinde, Gölbaşı'nda 132 km hızla radara yakalanmışım. Trafik cezası yemişim ama cezayı ödemişim. Şimdi beş yüz altmış sekiz lira ceza ödemem gerekiyormuş.

Dile kolay! Tam beş yüz altmış sekiz lira.

Aradan dört koca yıl geçmiş. Bu arada iki kez araç muayenem gelmiş. TÜVTÜRK istasyonuna girip çıkmışım. Kazasız belasız arabamı iki kez iki yıl daha kullanabileceğim yazısını almışım. Tarih şeridini plakama özenle yapıştırmışım.

Bilen bilir, eskiden araç muayenesinden önce “Borcu yoktur” belgesi istenirdi. O zamanlar Vergi Daireleri verirdi bu belgeyi. Şimdi her şey online ya, TÜVTÜRK istasyonları genel ağdan girip şıp diye görüyorlar aracın borcunun olup olmadığını.

İşte bu “Borcu yoktur” belgesini de iki kez almışım Vergi Dairesinden. Dediğim gibi, iki kez araç muayenesine girip çıkmışım. Tık yok.

Dört yıl önceki cezanın faiz giydirilmiş makbuzu şimdi geliyor. Hadi hayırlısı...

Düşünüyorum, düşünüyorum. Yahu, ben bu cezayı ertesi gün Konya'da ödedim. Hem de yüzde yirmi beş indirimli olarak. Peki, bu ceza neyin nesi?

Kötü bir huyum vardır: İnsanlara olan borçlarımı gücüm yettiğince ve yüzüm tuttuğunca geciktiririm, hatta bazen “Borcum borç, ne öderim ne de inkâr ederim.” geleneksel repliğine sarılırım ama devlete olan borcumu asla ihmal etmem. Günü gününe, bazen de gününden erken ödemeye çalışırım. Sorumlu vatandaşlık diyelim isterseniz. Erdem mi? Elbette ki hayır! Ol-

ması gereken... Birileri “Yahu boş ver, ileride af çıkar, borcu yapılandırırısın.” falan der ama ben o tür hesaplara giremem. “Ya çıkmazsa!” Kaldı ki ben kazara, borcumu ödemesem sittinsene af çıkmaz, iyi bilirim.

Sözü uzatmayayım.

Makbuzu kaptığım gibi Vergi Dairesine vardım. “Bu neyin nesi?” sorusunu orada da sordum. “Ben bundan hiçbir şey anlamadım.” dedim.

Memur Bey bir makbuza baktı, bir bana baktı. Sonra kendinden emin, acı gerçeği yüzüme çarptı.

“Beyefendi,” dedi, “bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Trafik cezanız varmış, ödemediğiniz. Faiz binmiş. Bu kadar basit.”

Hak verdim adama.

“Doğru. Dediğiniz gibi çok basit. Ama ben bu cezayı ödedim.”

Memur Bey, kâğıdı yüzüme doğru salladı.

“Burada öyle yazmıyor.” deyiverdi.

Allah Allah! Ne yapmalı şimdi?

Anlaşılan, bunlar bağırta bağırta parayı tahsil edecekler benden.

Beş yüz altmış sekiz lira. Gel de öde! Ayrıca niye?

Ne yapmalı?

Dur bir dakika! Kardeşim Said, Konya'da. Oradaki Vergi Dairesinden parayı dört yıl önce ödediğime ilişkin bir makbuz alıp gönderebilir mi? Gönderebilir.

Aradım. Sağ olsun.

“Hemen!” dedi.

Yarım saat sonra aradı beni.

“Ağabey,” dedi, “bir belgegeçer numarası ver, makbuzu sana iletirim.”

Verdim bir numara.

On dakika sonra makbuzun kopyası elimdeydi.

Güle oynaya Vergi Dairesinin yolunu tuttum.

Aynı memura belgeyi gösterdim.

“Bakın,” dedim, “size daha önce söylediğim gibi, ben bu cezayı ödedim.”

Memur Bey belgeyi evirdi çevirdi, uzun uzun inceledi. Tarihine baktı, numarasına baktı, miktarına baktı. Çok önemli bir keşif yapmış gibi, “Evet,” dedi, “ceza, kesildiği tarihin ertesi gün

ödenmiş görünüyor.”

“Yani tamam mı? Gidebilir miyim?”

“Hayır,” dedi, “o kadar basit değil.”

“Ne kadar basit?”

“Hiç basit değil.”

“Ne yapacağız peki?”

“Önemli bir sorun. Çözülmesi lazım.”

“Nedir?” dedim.

“Faizi,” dedi.

Şaşırdım.

“Ne faizi?”

“Faiz işte. Anaparanın faizi.”

“Nasıl yani?”

“Şöyle ki: Anapara ödenmiş ama faizi duruyor.”

“Cezayı vaktinde ödemişim ya.”

“Tamam, cezayı ödemişsiniz. Ya faizi? Faizini ödemeniz lazım.”

Galiba aynı dili konuşmuyorduk. Peki, şimdi ben hangi dili kullanmalıydım? Gerçekten bilmiyordum. Belki biraz da onun terimleriyle konuşmalıydım. “Tahakkuk” falan demeliydim. Belki o zaman anlaşabilirdik.

“Bakın Memur Bey,” dedim, “bildiğim kadarıyla faiz, ödenmemiş paraya tahakkuk ettirilir. Ben parayı ödemişsem faiz nasıl tahakkuk ettirilebilir?”

Memur Bey benden dişli çıktı. Onun da terimleri vardı “mevzuat, suret, tahsil” gibi.

“Mevzuata göre” dedi, “her ne surette olursa olsun, tahakkuk etmiş faiz tahsil edilir.”

“Tamam da,” dedim, “ödenmiş paranın faizi olur mu?”

Memur Bey, kızdığını belli etmeye başladı.

“Beyefendi,” dedi, “anlamıyorsunuz. Ben ödediğiniz paradan bahsetmiyorum. Mesele o değil. Mesele tahakkuk etmiş faiz. Bunu ödeyeceksiniz. Yoksa siz ‘faiz haramdır, ben harama bulaşmam’ mı demek istiyorsunuz?”

Şaka gibiydi ya da ben olaydaki inceliği kavrayamıyordum. Kavrayamamam da doğaldı. İki fakülte bitirmiş olsam da neticede köylü bir adamdım. Bu işler için pratik zekâ olmalıydı insanda. Bende olsa olsa bir parça akademik zekâ vardı. Memur Bey’in dediği gibi, anlamıyordum. Hayır, anlayamıyordum. Öyleyse suç bendeydi. İtiraf ettim.

“Türkçem yetmiyor.” dedim.

Yetinmedim. Bir hamle daha yaptım:

“Derdimi anlatabileceğim başka biri var mı?”

Memur Bey dudak kıvırdı.

“Yok,” dedi önce.

Benim hâlâ şaşkın şaşkın beklediğimi görünce insafa geldi herhâlde. Köşedeki masayı gösterdi.

“Bir de şefime sorun isterseniz. Sonuç değişmez ama...” dedi.

Teşekkür edip şefe gittim.

Selam verip kısaca durumu özetledim.

Kimliğimi aldı.

“Bir dakika!” dedi.

Parmakları, tuşlar üzerinde gezindi hızla. İki dakika sürdü sürmedi. Bir makbuz çıkarıp uzattı.

“İşleminiz tamam, beyefendi,” dedi.

“Bu kadar mı?” dedim. “Faiz ödemeyecek miyim?”

Gülümsedi.

“Cezayı ödemişsiniz ya!” dedi.

Meğer ben cezayı başka bir şehirde ödediğim için, o para yaşadığım şehrin vergi dairesine gönderilmiş, emanete alınmış. Sonra bir karışıklık olmuş, para bir ilçeye gitmiş, ilçeden geri dönmüş, bu kez geldiği yere iade edilmiş. Sonra tekrar buraya gelmiş. Hesaba geçmemiş ve hâlâ emanetteymiş.

İnanamıyorum. Memurun söylediğine o kadar şartlanmışım ki ille de faiz ödeyeceğim.

“Yani hiçbir ödeme yok mu? Faiz maiz?”

“Şaka mı ediyorsunuz, beyefendi?” dedi şef. “Siz bu cezayı dört yıl önce ödemişsiniz.”

Allah’ım! Dünyada ne iyi şefler var. Aslında bütün memurlar şef olmalı. Veya şeflerle memurlar yer değiştirmeli. Ya da memurlar hiç olmamalı, herkes şef olmalı. Şefler ve memurlar... Memurlar ve şefler... Şeflerin memurları... Memurların şefleri... Aman her neyse işte...

Elimde olmadan kekeleydim.

“Ama... Memur Bey... dedi ki...”

Sağ elinin işaret parmağını hastanelerin duvarlarında asılı hemşire fotoğraflarındaki gibi dudaklarına götürüp “Sus!” işareti yaptı şef. Ardından,

“Aman gözünüzü seveyim. Bunu hiçbir yerde anlatmayın!” dedi.

“Anlatmayın!” dedi.

“Yazmayın!” demedi ki.

Taşlama

● Ali Kemal Mutlu

Vicdan mabedinde kantar var iken
'Mizan'ı beyhude söz mü sanırsın?
Günahı gizleyip görünmez sanma
Dünyayı göreni göz mü sanırsın?

Ervah-ı ezelde var mıydı tenin?
'Ben' vardır içinde bakarsan 'ben'in
Suretin, kuvvetin, o kof bedeninin
Ne'n varsa seraptır, öz mü sanırsın?

Yetimin payına hop oturursun
Sonra da hukuktan hak getirirsin
A şaşkın ateşi sen götürürsün!
Cehennem yerini köz mü sanırsın?

Haram ovasında helal biter mi,
Bin çeşme yaptırırsan sana yeter mi,
Kul hakkı yemişsin tövben tutar mı,
Affın yollarını düz mü sanırsın?

Riyayı kibrine mesken edersin
Her sene umreye, hacca gidersin
Kırk kere gitmişsin, bir daha dersin
Cennet ölçüsünü yüz mü sanırsın?

Burada dayın var, arkanı tutar
Eğer ki suçluysan üstünü örter
Orada sanma ki tonganı yutar
Münker'i, Nekir'i kaz mı sanırsın?

Haddini bilmeden yaşarsın işte
Bir gözün iştedir biri oynaşta
Niyetin temizmiş(!) he, iyi, hoş da
Yediğin naneyi az mı sanırsın?

Fakir, fukaranın hakkı üstünde
Riyakâr değilsen otur postunda
Sanki zekât verip maldan kıstın da
"Hu" dersin; sen zikri vız mı sanırsın?

Zanetme bu devran hep böyle geçer
Ettiğin başına çok işler açar
Sadece gölgesi bin güneş saçar
O nâr-ı kübrayı cız mı sanırsın?

Kadı Hikâyesi

● Ahmet Alan

Geçmiş günün birinde meşhur bir kadı vardı
Kadı saygın tanınmış boyunca itibardı
Genç ve güzel bir kıza gönül yurdunu verdi
Yeme içmeden geçti günden güne eridi.

Kızın geçtiği yolda beklerdi saatlerce
Makamı yele verdi ne gün kaldı ne gece
Kız karşısına çıkıp ağır sözler söyledi
Elin diline düştüm kınarlar beni dedi.

Kadı hakaretleri dinledi birer birer
Zanetme dedi sözün beni rahatsız eder
Seni her gördüğümde ben huzuru bulurum
Her sözün ikram ihsan duyar mutlu olurum.

Kız bağırıp çağırıp uzaklaştı oradan
Kadı mutlu huzurlu vakit geçti aradan
Kızın ailesini bulup haber gönderdi
Kadı'nın beklediği müjdeli haber geldi.

Düğün gününde kadı bir testi şarap aldı
Bunu gören bilenler sultana haber saldı
Sultan bu iftiradır böyle şey yapmaz dedi
Kıyafet değiştirip kadı evine geldi.

Gün ağarmaya yakın şarap testisi yerde
Kadı mutlu huzurlu kendinden geçmiş halde
Sultan kadıyı gördü omuzuna dokundu
Kadı gözünü açtı la havleyi okudu.

Uyanın dedi sultan güneş doğmaya yakın
Doğudan mı dedi batı olmasın sakın
Doğu batı fark etmez bittiniz dedi sultan
Sen bu saatten sonra kellenin derdine yan.

Kadı dedi sultanım bu defa affediniz
Olmaz dedi sultan siz bu haltı yediniz
İbreti âlem için idam edileceksin
Kararımız böyledir cümle âlemde bilsin.

Kadı lütfedin dedi doğru yolu bulayım
Bir suçlu idam edin ibreti ben alayım
Kadının bu cevabı sultanı gülümsetti
Hükümünü geri aldı kadısını affetti.

Ne Zaman Bin Yıl Oldu?

● M. Nihat Malkoç

Gündemden hiç inmedi başörtüsü, irtica
Zehir saçan dillerden düşmedi hacı, hoca
Yalanın yangınında gerçek edildi boca
Mazlumların yüzleri hicabından al oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Hava kurşundan ağır, sanki bir karakıştı
Nefretini kusanlar, zulmetmekte yarıştı
Zifiri karanlıkta müritle pir karıştı
Dost zannettiklerimiz, o gün bize el oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Nefretini biledi mantığı savuşanlar
Güneşe kafa tuttu gölgesinden taşanlar
Nerde makamlarınız; nerede şerefler, şanlar?
Çukurla yarışanlar alçaldıkça zül oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Adaleti yok sayıp ne suçlar işlediler
Cebren ve hile ile herkesi fişlediler
İslâm'ın uzağında bir dünya düşlediler
Zulmetin yangınında her ne varsa kül oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

O karanlık günlerde dayılandı dayılar
Gençliğin düşlerini yok etti katsayılar
İbrahimler gül oldu, Yusuf doldu kuyular
Esti bir deli rüzgâr, beylik sözler yel oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Ne cürümler işledi, insanlıktan çıkanlar
Huzura hasret kaldı, yürekleri yakanlar
Elif gibi dik durdu hayata er/bakanlar
Ülke yolgeçen hanı, berduşlara yol oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Yaşından utanmadan hadlerini aştılar
Kadim değerleriyle, milletle savaştılar
Pervaneler misali kor ateşe koştular
Düşler kâbusa döndü, birileri kıl oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Dünya kimseye kalmaz, her saltanat bir anlık
Söküldü prangalar, tarih oldu tiranlık
Uyandık fecir vakti, şükür bitti karanlık
Göklerden rahmet yağdı, kızgın küller gül oldu
Bir hesap yanlışı var, ne zaman bin yıl oldu?

Sez Be Artık

● Halil Manuş

Neden hep bana diyorsun
“Yazacaksın yaz be artık”
Çok şey yazdım... Biliyorsun
Sezeceksen sez be artık

Hiç etkilenmedin; hayret!
Şöyle bir silkin, ha gayret
Köy, kent, kasaba, vilayet
Gezeceksen gez be artık.

Güller soldu bak dallarda
Derman kalmadı kollarda
Yel olup tozlu yollarda
Tozacaksın toz be artık.

Ders almaz mısın maziden
Ümitsiz misin atiden
Güvenin yoksa, şimdiden
Bezeceksen bez be artık.

Almadı mı çay demini
Yürüt artık şu gemini
Özlediğin yurt resmini
Çizeceksen çiz be artık.

Çok kez yazdım gördüğümü
Anla neyi ördüğümü
Çözülme kordüğümü
Çözeceksen çöz be artık.

Sanma sözlerim fal gibi
Zannet tutulan dal gibi
Sızdırılacak bal gibi
Süzeceksen süz be artık.

Doldur fikrin filesini
Az çekmedin çilesini
Hainlerin hilesini
Bozacaksın boz be artık.

Bırak elin Sezar'ını
Hakka yönelt nazarını
Diri iken mezarını
Kazacaksın kaz be artık.

Halil helal ye aşını
Kutsal bil vatan taşını
Yan bakanların başını
Ezeceksen ez be artık.

Vişne Reçelini Hiç Sevmem

● Zekeriya Çakabey

Yörüklerin koyunları aşağıdan, biçerdöverler yukarıdan geldi mi, Tekir’de yok yoktur artık. Bir de iş bunun aksine dönmüşse yani yörükler yukarıdan; biçerdöverler de aşağıdan tekrar gelmeye başlamışsa hele hele de ‘mahrabaşı’ denilen siyah iri taneli sert üzümler tezgâha çıkmışsa Tekir’in vay haline! Mevsim kış, işler kesat demektir. İşte böyle bir kış günü, havanın şiddetli soğuşuna rağmen içerde ılık bir hava vardı.

Fatma teyze:

“Kış kışlığını bilecek yavrum” dedi. “Atalar boşuna dememiş: Kışımız kış, yazımız yaz olsun diye.” Bir taraftan şikâyetçi olmadan sobaya odun atıyor, diğer taraftan da sofrayı bir an önce sermesi için Ahmet’e talimat veriyordu.

Fatma teyze, sofraya taze yağ, yağda yumurta, peynir ve vişne reçeli koydurmuştu. Garip’in sadece yumurta yemesi Fatma teyzenin dikkatini çekmişti:

“Oğlum Garip, yumurtadan başka bir şey yemiyorsun niye? Rahmetlik anan vişne reçelini çok severdi” dedi.

Garip bu sorudan rahatsız olmalı ki uzun parmaklarıyla alnını hafifçe ovalayarak, ezik bir tavırla:

“Ben vişne reçelini hiç sevmem” dedi.

Fatma teyze bu cevaba şaşırılmıştı. Merakla

“Vişne reçeli sevilmez mi oğlum?” dedi.

Ahmet, Garip’teki bu rahatsızlığın farkına vardığından, hemen devreye girdi:

“Ana, vişne reçelinin ayrı bir hikâyesi olmalı. Garip’in üstüne fazla varma.”

Fatma teyze bakışlarını Garip’in üstünde gezdirerek:

“Hayırdır oğlum, neyse biz de bilelim!” diye çıkıştı. Garip gözlerini yerden kaldırmadan, “Tamam.” dercesine başını salladı.

Ahmet, sofrayı toplamakta olan annesine yardım ettikten sonra doldurduğu çay bardağını Garip’e uzatarak:

“Hadi bakalım, sen şu vişne reçelinin hikâyesini anlat da anam rahatlasın. Biliyorsun o öğrenmeden durmaz” dedi.

Garip, önce çay bardağına üç kaşık şeker attı,

geriye yaslanarak bağdaş kurdu ve bir iki yutkundan sonra:

“Peki Fatma teyze!” dedi. “Biliyorum sen de benim anam sayılırsın. Rahmetlikle birbirinizi nasıl sevdiğinizi biliyorum. Benim kaç seneden beri girmediğim bir iş kalmadı. Nedense bir yerde dikiş tutturamadım. Ora senin, bura benim, kabir kabir geziyorum maşallah!”

“Eeee!” dedi Ahmet.

“Esi mesi yok Ahmet! Fatma teyze, bu işin tantanasında. Allah’a şükür dayamış sırtını sana, gel keyfim gel. Neyse canım, bir lokantada garsonluğa başladık. Hem de şef garsonluğa!”

Fatma teyze çayını doldurduktan sonra:

“Şef garson ne ki oğlum?” dedi.

Garip, kısa bir süre düşündükten sonra:

“Şef garson, garsonların en büyüğü demek, yani garsonların başı demektir. Bir garsonun şef garson olması çok zordur. Bir defa işinde titiz mi titiz olacaksın. Gözünü yoldan hiç ayırmayacaksın. Yoldan gelen otobüsleri takip edeceksin. Otobüs sinyali verdi mi, tamam. Önce “Hoş geldin Elbistanlı.”, “Güle güle Afşinli.” “Gene buyur Kayserili.” diye iyi bir anons yapacaksın. Anonsu yapar yapmaz gözün kaptanda olacak. Hangi kapıdan iniyor, ne yapıyor, hemen koşup “Hoş geldin kaptan.” diye karşılayacaksın. Şoför abi falan da yok! Böyle diyemezsin zaten.”

“Niye?” dedi Ahmet.

“Niyesi falan yok Ahmet! Kuralı ben koymadım, hep kaptan diyorlar. Ben de kaptan diyorum. Tabii öyle dememiz onların çok hoşuna gidiyor, başlıyoruz: ‘Hoş geldin kaptan. Nerde kaldın kaptan? Bizi meraklandırdın kaptan!’ Biz öyle söyledikçe adamın yürüyüşü bile değişiyor. Sanki otobüsün şoförü değil de Hora Gemisi’nin Kaptanı!

Fatma teyze, tebessüm ederek:

“Alçak yerde tepecik kendini dağ sanır, diye boşa dememişler.” dedi.

Garip anlattıklarının dikkatlice dinlendiğini gördükçe daha da çoştı:

“Kaptan içeri girer girmez: Patron, garson, bulaşıkçı, aşçı, kebabçı, Allah’ını seven kim varsa, ‘Hoş geldin kaptan! Hoş geldin kaptan!’

diye sıraya geçerler. Ulan kardeşim akşam gitmedi mi bu herif? Yoksam Kâbe'den mi geldi ki durmadan hoş geldin kaptan hoş geldin kaptan diyesin! Müşterilerinden üç kişi çorba içerken, sen yumul beş kişiyle! Nasıl olsa Halil İbrahim sofrası, ye babam ye!"

Garip sırtındaki ceketi çıkararak, ani bir hareketle odanın duvarındaki çiviye astı ve yeniden bağdaş kurarak anlatmaya devam etti:

"Kaptan masaya oturdu mu, şef garson olarak hemen fırlayacaksın. Önce serdiğin peçetelerin üzerinde yeniden dolaştıracaksın parmaklarını. Adam kendine özel hizmet sansın diye yapacaksın bunu. Sonra da: 'Ne emredersiniz efendim? Kaç kişisiniz efendim? Balık var, pırzola var, kuzu etinden kuşbaşı var; hakiki kara kovan balı var, süt kaymağı var, yeter ki siz emredin efendim!' diyeceksin. Bir de ete sert derler, salata olmamış derler, ben ezme salatayı severdim, ne çabuk unuttun derler. Derler de derler vesselam! Senin anlayacağın, evde karısına çalım atamayanlar gelir sana atarlar."

"Vah yavrum vah!" dedi Fatma teyze.

"Dur teyzem, güzel teyzem, anamın arkadaş teyzem daha bitmedi. Hele bir de insafsız şef garsona düşmüşse, yandı patron! Kaptan bol bahşiş bıraksın diye şef ne varsa yığar masaya. Kaptan da yemek çok gelsin diye şefe bol bahşiş verir. Hey yavrum hey! Atıştırın, tıkıştırın, doyuncaya kadar; ye babam ye! Nasıl olsa anası ağlayan patron! Neyse canım, namı Eşek Nazım olan bir şoför vardı."

Ahmet kahkahalarla gülmeye başladı:

"Ney ney! Eşek Nazım mı, niye öyle demişler ki adama?"

Garip, keyifli keyifli gülererek sözüne devam etti:

"Adamın adına boşa Eşek Nazım dememişler. Adam ya Allah deyip de sofraya bir girişti mi, deme gitsin! Maşallah masada ne varsa yer, bitirirdi. Kenarda köşede ne kalmışsa sildi, süpürdü; arkasından üzüm geldi. Üzüm tanelerini eline alıyor, değişik bir ses çıkararak somuruyor ve tortunu tabağa bırakıyordu. Hemen hatırıma bir halk sözü geldi: 'Eşek hoşaftan ne anlar; suyunu içer, tortu kalır.'¹ Bir, iki, üç derken dayanamadım, gülüverdim. Nasıl gülmem arkadaşım; adam halkın dediği gibi. Ben

1 Halk arasında bu şekilde geçse de sözün aslı şöyledir: Eşek hoş laftan ne anlar

demedim, halk öyle demiş. Adamın adını da ben vurmam, arkadaşları vurmuş. Patronun bunun zıbını² yedik. Gülmemeliymişim. Onlar bizim ekmek kapımızmış.

Günlerden bir gün yine otobüs tam dolu geldi; kahvaltı, çorba zamanı. Başta saydığımız karşılama töreni bitti. Kaptan misafirleriyle oturdu masaya. Patronun ağzı kulaklarında. Nasıl olmasın ki, doğru dürüst bir satış olmuyor. Aşçının, işçinin parası ödenemiyor. Fırsat bu fırsat, bunu iyi değerlendirmemiz lazım. Mutfağa yöneldim kahvaltı servisini getirmek için, patron kolumdan tuttu:

'Bak oğlum!' dedi "İşler kesat! Attığımız yerden vuramıyoruz. Haşlamayı kızartmaktan, fasulyeye salça vurmaktan usandık artık. Kaptanlara hesaplı bak. Ne var ne yok yığma önlerine. Memnun et ama... Yahu sen ne demek istediğimi anladın. Bir de kahvaltı balının ayarını iyi yap. Üçte bir oranında kayısı ilave et bala, onu da iyice karıştır. Bu karışımı kimse anlayamaz. Anladın mı oğlum? Borcunu ödemedi mal bitiyor. Maliyeti azaltmamız lazım.' Son sözleri çıkışır gibi, suçlar gibi çıkmıştı."

Garip'i dikkatle dinleyen Fatma teyze söze karıştı:

"Garip, oğlum borcunu ödemedi mal bitiyor, ne demek? Borcunu ödemedi mal biter mi? Satarsan mal biter. Sattığın malın da parasını alırsın zaten. Öyle değil mi?" diye sordu.

Garip hiç istifini bozmadan:

"Fatma teyze, bu işler bildiğin gibi değil. Bir defa o lokantanın her gün açılmasının belli bir masrafı var. İster müşteri gelsin, isterse hiç gelmesin, bunun bir bedeli var" dedi.

Ahmet, hariçten hemen yine girivermişti devreye:

"Ne bedeli be Garip! Vallahi ben kaç defa gördüm, otobüs geldi mi adamlar öyle bir yemek yiyor ki aklın durur. Patron para almaktan başa çıkamıyor."

"Sen öyle san!" dedi Garip. "Kış günleri siftah yapmadıkları oluyor. Müşteri gelse de gelmesede ücretler çalışıyor. On, on beş kişinin ücreti, dile kolay. Kiraydı, elektrikti, sobaydı. Tüpler mecbur yanacak. Maliye vergisi de cabası. Anladın mı şimdi?" diye çıkıştı Ahmet'e.

Ahmet işi pişkinliğe vurarak:

"Tamam tamam anladım. Sen bunu boş ver
2 Fırçayı yedik, azar işittik

de anlat bakalım sonra n'oldü?"

Garip, sıcaklığından eser kalmayan çayından bir yudum daha içtikten sonra:

"Servis için kahvaltılıkları hazırlıyordum. Kaptanın sert sesiyle irkildim: 'Garip nerde kaldın oğlum?' Hemen kaptanların olduğu yere koştum. Benim arkamdan patron da geliverdi. O da tam kapasiteli bir otobüsün şoförünü küstürmekten korkuyordu. 'Buyurun efendim.' dedim. 'Oğlum geç kalıyoruz.' dedi. 'Hemen kaptan hallediyorum.' dedim.

Ben mutfağa yöneldim, arkamdan gelen patron homurdanıyordu: 'Oğlum küstürecek sin adamı, adam yeni yeni ısınmaya başladı. Acele et, dediğimi de unutma!' dedi.

Hemen mutfağa koştum. Giderken bir taraftan da patronun dediklerini hatırlamaya çalışıyordum. Bala üçte bir oranında reçel karıştırıracaktık ama hangi reçeldi? Vişne mi, kayısı mı? Kayısı ve vişne arasında tereddüt geçirerek tezgâhın önüne geldim. Hemen balın çitasını tezgâhın üstüne koydum. Balı hazırlamaya başladım. Bu defa da patron bağıırıyordu: 'Nerde kaldın oğlum?' Patron bir taraftan işi hızlandırmaya çalışırken diğer taraftan da kaptanlara gönderme yapıyordu, ilgileniyorum diye. Beni kendi hâlime bırakmıyorlardı ki tertemiz işimi yapayım. Elimi ayağıma dolaştırıyorlardı. Patronun bağıırtısı, kaptanın memnuniyetsizliği, bahşişi az bırakma ihtimali, hepsi gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyordu. Kısacası bu kadar baskı beni aptallaştırıyordu.

Neyse canım yeniden bağıırtı duyulmadan, şu servisi bir tamamlayayım hele, dedim. Tamam, balı koydum servis tabaklarına. Şimdi şu reçeli kattım mı deme gitsin! Hemen fırıncıya seslendim 'Sıcak pideler hazır mı?' diye. O da 'Hazır.' diye cevap verdi.

Eyvah! Her şey iyi güzel de bu hangi reçeldi? Üç tane reçel kavanozu karşımda duruyordu. En başta vişne kavanozu, yanında gül reçeli kavanozu, diğeri de kayısı reçelinin kavanozu. Aman Yarabbi bir türlü seçemiyordum! Başladım saymaya Fatma teyze: Gül, vişne, kayısı! Patrona sorsam dedim, durduğumuz yerde bir azar daha iştiririz. Baktım olmadı, en iyisi üst salonda üç kişi çalışıyoruz. Benim adım Garip, öbür garsonlardan birinin adı Vedat, diğeri de Kadir. İki dakika zaman tutayım, önce kim gelirse isminin baş harfine göre katayım reçeli

dedim. Kadir gelirse kayısı, Vedat gelirse vişne... Gelen olmazsa ben, yani gül katacağım. Neticede reçel reçeldir.

Saate baktım, hadi hayırlısı dedim. Saniye dönüyor ama benim de başım saniyeyle birlikte dönüyordu. Bir saniyeyi az geçti, geçmedi Vedat damladı. Gerisi kolaydı, ne yapacağımı biliyordum artık. Alelacele balı hazırladığım gibi doğru kaptan masasına bıraktım. Biraz reçel, biraz bal, iş tamam sayılır. Bal da kara kovan. Otobüs tam dolu gelmişken iyi değerlendirmek lazım diye patronun sözlerini haklı buluyordum. Onlar da kazanmalı, biz de kazanmalıyız diyordum. Yoksa ben nasıl kız bulabilirim Fatma teyze.

Servisi yaptım, tam rahatladım erken patron yeniden yüksek sesle:

'Garip Garip!' diye garip garip bağıırmaya başladı. Koştum: 'Buyur abi' dedim.

'Kaptan ne diyor?' dedi.

'Buyur kaptan!' dedim.

Kaptan, beni yukarıdan aşağıya doğru küçümser gözle süzdükten sonra, hesap sorar bir eda ile:

'Bu ne balı?' dedi.

'Kara kovan balı.' dedim.

'Allah Allah!' diyerek bal tabağını eline aldı, yüzüme alaylı bir şekilde baktı:

'Bu arıların kovanını vişne ağacından mı yapmıştınız?' dedikten sonra tabağı elime tutuşturdu, masadan kalktı ve gitti.

'Eyvah yandık! Yaktın beni vişne!' dedim içimden. Patron, hiçbir şey söylemeden beni mutfağa götürdü. İki tane çaktı suratıma:

'Defol seni bir daha gözüm görmesin!' dedi.

'Yahu abi, bunu yaptıran sen değil misin?' dedim. Demez olaydım, iki depik bir yumruk daha...

İşte Fatma teyze, ben bu yüzden vişne reçelini hiç sevmem."

Gondal Memmet Emmimin Gıdılık Ali'yi Dövmesi

● Hacı Musa Tuncer

1970 li yıllar... Memmed emmim Köleli köyünde çok sevilen, sözü diğnenen, hatiri sayılan ve hatir sayan biri. Uzun boylu, zayıf yapılı, pala bıyıklı, teni esmer ile buğuda benizli arası, gara gaşlı, sık saçlı, başında sekiz köşeli şapkası olan bir yapıya sahip. Genelde kareli gömleği ve üstünde dalgeçir cekedi olur, cebinde de tütün tabakası... Ayağanda gara şalvarı... Hele önemli bir konuda sağ el barnaklarını birleştirerek sol döş üsdüne goyup boynunu bükerekden bıyığını gıvırıp:

“Ahh gardaşım ahh!” demesi yok mu? tarif edilemez, görmenizi isderim.

Kendi hâlinde işleriyle uğraşan biri. Tarla takım işleri, davar, inek, camız ne ararsan var. Boş olursa ya ava geder ya da bir daş diker ona gürşun sıkar, heç bi şey yapmasa bile eline bir keser alır, ağaçtan balta sapı, kayık küreği, kayık tokacı yapar, bunun yanı sıra da kefi yerinde olursa ee türkü çığırır, en çok da “Sefil Baykuş” türküsünü çığırır.

Çit moturu yoğken bile bir gağnısı vardı, gağnyıya öküzlerini goşar Cahan'dan duduğu odunnarı eve daşır, yazın da dama saman daşır, yani annıyacaan gün dışlık yok, çocukları bile emir eri gimi annacında hazır olda durur. Kimse “çıt” diyemez. Hele bir Cahan'ın öteğesinde tarlası varıdı oraya gayıgla su moturunu ve borularını götürmesi ayrı bir roman.

Tabii hanimi Edefe (Adeviye) bibimiz de yanında yesir gimi o işden o işe goşdurur durur, arada bir döş cangama olsa da fakat bunnar olağan işler tabii.

Köyden, “Baraj olacak nasıl olsa.” degen göçenner olduğu uçun köy çok sakın, ne laf edecek adam var, ne de domuz avına gedecek avcı.

Memmed emmim sıkılıyor, hersini balta sapı yontarak çıkarıyor. Bu demde Edefe bibiyle de arası limoni.

O arada yokarı köyden Gıdılık Ali denen bir adam hâl hatir sormak uçun geçerken yanına zıyarata geliyor. Değene sen galan.

“Salamu aleyküm Memmed emmi.” der.

Memmed emmim de uzun zaman olmuş adam görmüyek ya Gıdılık Ali'yi ağır misafir

olarak görür.

“Ve aleykümselaaam Ali” der. Hâl hatirdan sonra:

“Buyur Ali otur.” der.

Gıdılık Ali:

“Oturuyum mu ki Memmed emmi?” der.

Memmed emmim :

“Oturmayacın da ne diin geldin Ali? Yanında kütüğün üsdündeğki mindere otur” der.

Bir gözüyünen de döşsek atsin deen Edefe bi-biye bakar. Edefe bibi de o an camız sağayıyo, pek oralı olmaz, pek de taysınmaz, sâdece camızın partacının arasından ağarı:

“Hoşgeldin Al'ede buyur otur, horantan hey-le?” der.

Gıdılık Ali :

“Savul varul Adefe bibi, hoş gördüğ, bir parçiyam, horantam da banzerce şükür.” der.

Edefe bibi de :

“İyolasınız savılasınız.” der ve camız sağamıya devam eder.

Bu arada Memmed emmim gonusmuyo amma gözünün ucuyunan hızmat bekliyo ağır misafire, duramıyo:

“Döşşeg atsana gız mısafırın altına ne duruyon?” deenci:

Edefe bibi küs ya Memmed emmiye:

“Ordaa minder bi yerinize mi batıyo? Görmüyon mu ben camız sağayıyom taman, döşşegede atarığ zaar, acelesi mi var?” der.

Abavv... Bunu duyan Memmed emmim, keserinen balta sapı yontmaya tergiyo, bir hersinen Edefe bibinin yanına varıyo veriyo zopuya Edefe bibiye. Bir saan tası camızın südü de dökülüyo tabii.

Bu arada bu durumu gören Gıdılık Ali, bu Memmed emmim beni de düver şindik degen hemen oradan kaçmıya çalışıyo.

O arada Memmed emmim bakıyo kine Gıdılık Ali kaçıyo.

Memmed emmim yonttuğu balta sapını gabdığyınan hemen Gıdılık Ali'nin ardisıra goparak diyo ki:

“Ulan bilmem neresini needdimin Gıdılık Ali'si, bana arvadı döğödüdürüp de neriye ga-

çıyon ulan sen? Gel bahim.” diyerek davar damının duluşunda yakalıyo. Yen mi yemen mi? Gıdılık Ali’ye de veriyo zopuya. Egece bir dövüyo.

O arada Edefe bibi aralamag uçun seerdiyo:

“Cır herif ayıp daalmı mısafırı döüyon. Gudurdun mu sen?” deep Gıdılık Ali’yi Memmed emmimin elinden zor gurtarıyo. Memmed emmim burnundan soluyo tabii o an.

Memmed emmimin birez hersi geçince Gıdılık Ali’ye:

“Geç otur olen şuruya, çay içmeden, yemek yedirmeden salmam seni. Hemi de böön burda galacaan.” diyo.

Gıdılık Ali :

“Olmaz Memmed emmi ben gediğim cır navar.” dediğise de Memmed emmim :

“Olmaz böön burada galacaan.” der.

Gözünün ucuyla da balta sapına bakar, bu durumu gören Gıdılık Ali:

“Pekiinci Memmed emmi galyom.” der.

Neyise aaşam olur. Yemek yenilir, çay gayfe içilir, döşşeg serilir, gece geç vakıda gadar laf edeller, aradaki döşş cangama azı- cıg sukunete erer tabii. Neyise herkes yatar.

Sabah ezeni okunurken Memmed emmim yekindir, eee bir de bakar ki Gıdılık Ali yataanda heç yok. Sabaanan bir zopa daha yemiyem degen herif geceden kaçmış. Bu duruma Memmed emmim:

“Seni dün az bile döömüşüm Gıdılık Ali, keşge birtii daha döösüyemissim.” der ve o meşhur hareketi yapar; sağ el barnaklarını birleşdirerek sol döş üsdüne goyup boynunu bükerekden bıyıını gıvırıp “Ahh gardaşım ahh!” der.

Zamane Şairine

● Ercan Haney

Lügatler almaz titri ziyade
Deme sakın ha bitli piyade

Ateşi dondurur suyu yakar
Olmasa kayık olmasa sakar

Şiir der sayıklar dize dize
Ne terazi bilir ne endaze

Şiir şirazedden çıkar onda
Anakonda ile uyak donda

Bir “poetika” tutturmuş gider
Dilim seni dilim dilim dider

Aşına olmadan bätınına
Verip veriştirir batınına

Kâmusu övgü sanır şanına
Bakmayıp hâl-i perişanına

Kadın sanatına tek dayanak
Baldır bacak göz göğüs ve yanak

Sanat namına soyar kadını
Kırletir namusunu adını

Kadıdır sebep hep feryadına
Gelse de gelmese de yâdına

Züppelik onun kerametidir
Şehveti ise merhametidir

Destanlar düzer hezeyanından
Bitlenmeden geçilmez yanından

Aldırma geç git herzelerine
Dalma mehtaplı gecelerine

Sen ki dilini namus bilensin
Bırak makûs talihini yensin

Atomlu İnsanlık

● Erdal Noyan

Atomu parçaladılar
İnsanları harcadılar
En büyük buluş diye
Evrene duyurdular

Kolayca inanmaz insanlık
Yeni buluşlara
Nasıl inanmasın Hiroşima
Karıştı bulutlara

Nagazaki üzerinde yaşam
Ölmüştü artık
Atomun vurduğu yerlerde
Tükendi insanlık

Atomu parçaladılar
İnsanları harcadılar
Utku kazandık diye
Yiğitlik tasladılar.

Mahallenin İti

● Servet Yüksel

Bizim mahallenin bir iti var ki,
Zengine sırnaşır, fakiri kapar..
Her yalı beğenmez öyle zağar ki,
Hans'a kuyruk sallar, Şakir'i kapar..

Bir zamanlar kapı kapı gezerdi,
Pis burun havayı koklar, süzerdi,
Hır çıkarır, komşuları üzerdi,
Farelerle oynar, tekiri kapar...

Bir çiftliğe serdi postu diyorlar,
Tilkinin, çakalın dostu diyorlar,
Hırsız görüncü sustu diyorlar,
Ne hikmetse Bekçi Bekir'i kapar...

Köpek değil, bildiğiniz bir bela,
Cami duvarını bellemiş hela,
Yağlı kemik arar, ete müptela,
Zındıklara yoldaş, zakiri kapar...

Şehre sattık, aşı olmuş, pas almış,
Bir hatuna düşmüş, ipi kısalmış,
Geldiği yer, hikâyeymiş, masalmış,
Köylüleri sevmez, hakiri kapar...

Kulübesi villa, tasma altın,
Gayri hesabı yok, yediği haltın,
Kafeste seyahat Ankara, Bartın..
Her çöplüğe dalar, her kiri kapar...

Yan bakayım deme paçadan girer,
Yüzünün akıyla bacadan girer,
Servet'im bu işe akıl mı erer, ?
Korkarım alınır, şairi kapar...

Nasreddin Hoca Şiir Yarışması Düzenlerse

● Halit Yıldırım

Nasreddin Hoca, Kadı'nın yanından ayrıldıktan sonra ertesi günü sabahleyin mecmuanın idare binasına geldi. İdarehanenin kapısındaki mühür sökülmüştü. Onun geldiğini gören komşular geçmiş olsun ziyaretlerinde bulundular. Bu arada bazıları da özür kabilinden ellerinde hediyelerle gelmişti.

Hoca, hemen işe koyuldu. İlk önce yarışma şartnamesini oluşturması gerekiyordu. Önüne bir kağıt koyup çalışmaya başladı. O esnada içeriye bir genç girdi. Bu genç Hoca'dan şikâyetçi olan gençti. Genç adam Hoca'nın karşısına oturdu.

“Hoca'm, benim adım Cafer'dir. Başınıza gelen olaydan dolayı çok üzüldüm. Bir yardımım olursa bana vazife verin. Kendimi affettireyim.” dedi.

Hoca, gencin masumane ve samimi bakışları karşısında inat etmedi.

“Otur bakalım Cafer Efendi oğlum. Demek o Gâvur Nesim nam-ı diğer Nasih Efendi seni de dolandırdı ha!”

“Ya, sorma Hoca'm! Ama ben onun ne fırıldak olduğunu öğrendin. Onun da ardında başkaları var.”

Nasreddin Hoca sakalını sıvazlayarak merak içinde sordu.

“Kimmiş o arkasındaki?”

Cafer, Hoca'nın kendini ciddiye aldığını hissedince daha da bir şevkle anlatmaya başladı.

“Valla Hoca'm, seni iyi bir kumpasa getirmişler. Bu Gâvur Nesim hem seni dolandırmış hem de seni dolandırması için rakibin olan mecmua sahiplerinden de para almış.”

“Hangisinden oğlum? Bir sürü mecmua var.”

“Mesela Hâce-i Terakki Serşair Muasır Efendi”

“Ya... Başka?”

“Yetmez mi Hoca'm? Bu adam en tehlikelisi. Ama bu işin içinde Mecalis-i Üdeba mecmuası da var.”

“Şu bizim Şeyh'ul-muharririn El-Hac Kutbu'l-Aktab Celal Cahit Efendi de mi işin içinde?”

“Evet. Hatta Efkâr-ı Kadime Mecmuası Neşriyat-ı Umumiye Müdürü Şair Kadim Efendi de

var.”

Hoca'nın gözünün önünde bir şimşek çaktı.

“Desene Mecmua-yı Alayış sahibi Muhasib-zade Nukud Efendi de var.”

Bu defa Cafer Efendi şaşırmişti.

“Ne bildin Hoca'm?”

Hoca gülerek:

“Bilmem mi, ben ilk defa neşredilmesi için şiirlerimi gönderdiğimde bu dördü bana aynı gün cevap vermişti. Demek bunlar bir hareket ediyor. Birisi ladini geçinir, diğeri sofi, öbürü sultancı diğeri de üçkâğıtçı, paracı.”

Cafer Efendi oturduğu iskemlede arkasına iyice yaslandı. Gözlerinde şeytani kıvılcıklar yanıyordu.

“Peki Hoca'm sen hiç bu dördünü yan yana gördün mü?”

Hoca, hafızasını bir yokladı. Düşündü ama gerçekten de dördünü yan yana hiç görmemişti.

“Yok, yan yana görmedim. Bu domuzlar yan yana nasıl gelsin a evladım! Her biri birbirine ateş püskürüyor.”

Hoca o esnada masadaki testiden kendisine bir tas su doldururken Cafer Efendi kendinden emin bir şekilde başını sallayarak:

“Yok, Hoca'm bu dördünü yan yana göremezsin. Çünkü bunların dördü de aynı adamdır.”

Bu sözleri duyan Hoca bir anda içtiği suyun genzine kaçmasıyla öksürmeye başladı. Cafer Efendi oturduğu yerden kalkıp Hoca'nın sırtını tıpkılıyor bir yandan da

“Yukarı bak Hoca'm, helal, helal.” diyordu.

Hoca sakinleyince:

“Emin misin oğlum? Bu dördü de aynı adam mı?”

“Evet Hoca'm bu dördü de aynı adam. Sabah on gibi Muasır Efendi Yahudi bezirgân kılığıyla çarşıda gezer, öğle arası kaybolur. Öğle namazında bir bakarsın Alâeddin Camiinde imamın arkasında başında koca bir külahla Mevlevi Şeyh'ul-muharririn El-Hac Kutbu'l-Aktab Celal Cahit Çelebi olur. Camiden çıkışta etrafındakilere din iman nutukları çeker. İkinciye doğru yine yok olur ortalıktan. Bir de bakarsın ikinci namazında selamlık kafesinin dibinde Sultan'ı

bekleyen ve ona methiyeler düzen Şair Kadim Efendi olur. Akşamdan sonra da Alâeddin Meydanı'nda tahsildar kılığıyla Nukud Efendi arz-ı endam eder.”

Hoca şaşkın ama bir o kadar da mutludur. Bu bilgiler onun çok işine yarayacaktır.

“Âlâ, şimdi bunların dördünün de ayağını bir çarşafa dolama sırası geldi demektir. Ben bu işi hemen Kadı Efendi'ye duyurayım. Sen burada otur. Geleni gideni ağırla. Mecmuanın yeni neşriyat müdürü sensin artık.” der ve kapıya yönelir.

Hoca tam dışarı çıkacakken Cafer Efendi:

“Hoca daha lafım bitmedi. Dur hele daha diyeceklerim var.”

Hoca merakla yerine oturdu ve Cafer Efendi'ye:

“Dahası da mı var?”

“Var ya!”

“Eeee neymiş?”

“Hani Hâce-i Terakki'de Efsuni Baba nam şair var ya!”

“Ha evet şu Mecalis-i Üdeba'da şair Fakızâde Dursun ile atışan, kavga eden kişi...”

“Evet Hoca'm o ikisi de aslında Efkâr-ı Kadime'de yazan şair Cihangir Efendi'den başkası değildir.”

Hoca iyice şaşırmıştı.

“Nasıl yahu? Şu Mecmua-yı Alayış Sermuharriri Kardelen Ayşe Hatun'a methiyeler düzdüğü için aralarında dedikodular çıkan Cihangir Efendi mi?”

“Evet ta kendisi! Hatta sıkı dur Hoca'm Kardelen Ayşe Hatun da Cihangir Efendi'den başkası değil.”

Hoca bu sözler karşısında küçük dilini yutacak hâle gelmişti. Hemen bir tas su daha içti.

“Oğlum sen ne söylersin? Bu adam bir hatun ismiyle kendine medhiyeler düzüp bir de âşık-ları varmış süsü mü veriyor? Bu adam bayağı hasta ruhlu birisi desene.”

“Ah Hoca'm bunları öğrendiğimde ben de çok şaşırmıştım ama gerçek bu. Bu adam bir de zaman zaman diğer edipler ve şairler adına yazılar yazıp onları neşreder. Adamlar da ona seslenmezler. Hatta onları kendi bağında yedirir, içirir, bir güzel ağırlar. Gönüllerini alır. Onlar da bu yüzden Cihangir Efendi'yi pek severler. Lakin onlar onun diğer isimlerini bilmezler.

Bunları da yeni öğrendim. Bu Gâvur Nesim'i bir gün izledim. Direk Nukud Efendi'nin yanına gelmişti. Ben de oturdukları ağacın arkasına oturdum. Nukud Efendi, Nesim'e 'Yarın sabah çarşıya gel beni bul. Paramı vereyim.' dedi. Ertesi günü öğleye doğru Nesim bu Yahudi bezirgânı Muasır Efendi'nin koluna girdi. Ama aralarında hır çıktı. Nesim parayı azımsamıştı. O da ona 'Öğleyin Alaeddin Camiine gel orada biraz daha vereyim.' dedi. Aradan iki saat geçince öğle namazı oldu. Nesim'in ardından camiye gittim. Nesim cami çıkışı bu defa Celal Cahit Çelebi'nin yanına yaklaştı. Onun duyacağı bir şekilde 'Param hazır mı?' dedi. O anda başına toplananlar yüzünden 'İkinci vakti...' dedi. Ben yine Nesim'in peşindeydim. İkinci vakti selamlığın yanında bunu yakaladı ve parayı aldı. Ama bu defa bizimki Şair Kadim Efendi olmuştu. Ben birkaç gün bu adamı izledim. İyice bakınca dördünün de aynı adam olduğu anlaşılıyordu. Tabii bu arada bu Cihangir denen adamı da çözdüm. Onu da Nesim yönlendiriyordu.”

Bu bilgileri alan Nasreddin Hoca hemen kadıya gitti. Kadının kapıcısı Hoca'ya:

“Hoca'm, Kadı Efendi içeride, yanında Şeyh'ul-muharririn El-Hac Kutbu'l-Aktab Celal Cahit Çelebi var. O çıkınca sizi alayım.” dedi.

Hoca bu ismi duyunca birden renkten renge girdi.

“Hayırdır Şeyh Efendi'nin kadılık ne işi ola ki?” diye sordu.

Kapıcı:

“Valla Hoca'm benden duymuş olma ama Kadı Efendi bir şiir müsabakası düzenleyecekmiş. Şeyh Efendi'den akıl almak için çağırmış.” dedi.

Az sonra Şeyh Efendi dışarı çıktı ve etrafına bakmadan hızla oradan uzaklaştı. Kapıcı da hemen Hoca'yı kadının huzuruna aldı.

Kadı, Hoca'yı görünce ayağa kalktı ve:

“Azizim ben de seni çağırıyacaktım. Şimdi Şeyh'ul-muharririn El-Hac Kutbu'l-Aktab Celal Cahit Çelebi ile görüştüm. Bana bu müsabakanın mümeyyiz heyeti için üç isim tavsiye etti.”

Hoca hemen Kadı'nın sözünü keserek:

“Durun ben sayayım: Muasır Efendi, Kadim Efendi ve Nukud Efendi.”

Kadı şaşırmıştı.

“Vallah Hoca aynen bu isimleri saydı. Ben

kendisine sizin olmadığınız bir heyet-i mümeyyize noksan olur desem de kendisinin bu tür işlere harcayacak vakti olmadığını söylediler. Hatta ‘Hen de size el altından yardımcı olurum.’ dediler.”

“Peki Kadı Efendi, demedin mi bu adamlar birbirleri ile kanlı bıçaklıdır, mecmuaları birbirleri ile harp halindedir, bu adamları nasıl yan yana getireceğiz diye?”

Kadı Efendi gayet safiyane bir şekilde:

“Ben de dedim ama o da bana ‘Kadı Efendi yan yana getirip de ne yapacaksın? Kapıcı Efendi bunlara gelen şiirleri götürüp verir. Onlar da okuyup kıymetlendirirler ve neticeyi bilahare size bildirirler. Aman sakın ha bunları yan yana getirmeyesiniz sonra Konya karışır.’ dedi. Ben de muvafık gördüm.”

Hoca gülerek:

“Zaten istesenez de bu dördünü yan yana getiremezsiniz.”

Kadı şaşkınlıkla:

“Nedenmiş o? Ben dördü ile de görüşür muhavere ederim.”

“Peki hiçbir zaman dördünü yan yana gördünüz mü? Hatta ikisini bile?”

Kadı, Hoca’nın bu sözlerinden işkillenmişti. Bir müddet düşündükten sonra:

“Yok, görmedim. Hep farklı vakitlerde tek tek görüştüm.”

Hoca yine göbeğini hoplata hoplata gülerek:

“Kadı Efendi göremezsiniz zira bu dört adam da tek bir adamdır. Asıl kişi Nukud Efendi’dir. Bu adam başımıza Gâvur Nesim’i bela eden adamdır. İstersen kapı altında tuttuğun Nesim’e sor. Bir de bunların şuaradan başka bir adamı daha var. O da...”

Bu defa Kadı Efendi araya girdi.

“Cihangir Efendi mi?”

Hoca:

“Evet ama bir bakıyorsun Efsuni Baba oluyor, bir bakıyorsun Cihangir Efendi. Onu da mı Şeyh Efendi söyledi?”

Kadı yutkunarak:

“Valla Hoca’m bana dedi ki bence bu müsabakayı ya Fakızade Dursun Efendi, ya Efsuni Baba ya da Cihangir Efendi kazanır. Bir de Kardelen Ayşe Hatun varmış. O da şu anda en iyi şairlerdenmiş.”

Hoca:

“Kadı Efendi işte bu saydığı adamlar ve kadın da tek kişi. Neyse ben de size bunları söylemek için gelmişim. Bu adam kaptırdığı paraları bu şekilde geri almak için muhtelemen üç kişi adına da müsabakaya başka birini sokacak ve kendi adamlarını kazandıracak. Siz bu adamları hafiyelere izletin. Biz de bilmiyormuş gibi yapıp bu isimleri heyet-i mümeyyize olarak ilan edelim. Ben yarışmayı hemen duyurayım.”

Kadı Efendi:

“Tamam, Hocam, sen şimdi deruni aşk bahisli bir şiir yarışması duyurusu yap. Fazla müşkül şartlar koyma. Ben de bu uçkâğıtçıları suçüstü yapayım.”

Hoca hemen oradan çıktı ve yazdığı müsabaka ilanının başına Kadı’nın söylediği konuyu yazdı ve hemen müstensihlere gönderdi. İlanları şehrin merkezindeki ilan tahtalarına astırdı.

“Hace Nasreddin Mecmuasından İlanen Duyurulur:

Memalik-i Selçukiyye’de yaşayan tüm şuaranın iştirakiyle “Deruni Aşk” bahisli bir şiir müsabakası tertip edilmiştir. Şiirlerde Sultamız başta olmak üzere devlet erkânını gücendirici zerre miskal î mâda bulunulmayacaktır. Şairler kendi eşarıyla müsabakaya katılacaktır. Birinciye bin akçe, ikinciye yedi yüz elli, üçüncüye beş yüz akçe verilecektir. Ayrıca üç şaire de mümeyyiz heyeti özel teşvik ödülü verilecektir. Yarışma ödülleri Konya başkadısı tarafından bizzat verilecektir. Konya haricinden katılıp dereceye hak kazanan şuaranın fayton, ibade ve iaşe masrafları karşılanacaktır. Beyhude yere heyet-i mümeyyizeyi uğraştıran sahib-i eserden heyetin yevmiyesiyle fayton, ibade ve iaşe masrafları geri tahsil edilir. Şiirler bir ay içinde Nasreddin Hoca mecmuasına teslim edilecektir. Yarışma mümeyyiz heyeti, payitahtın önemli mecmualarının ser muharrirleri arasından; Muasır Efendi, Nukud Efendi ve Kadim Efendi olarak belirlenmiştir. Ayrıca heyette Hoca Nasreddin Efendi aza olarak, Kadı Nasrullah Efendi ise sermümeyyiz olarak bulunacaktır.. Mümeyyizler arasında mecmua sermuharriri olan zevata mesaileri karşılığında iki yüz ellişer akçe telifiye ödenecektir. Kadı Efendi ve Nasreddin Hoca’ya herhangi bir telif ödenmeyecektir.”

-devam edecek-

Rektör İstifa

● Mehmet Pektaş

Arkadaşlarla metrodan çıkıp dışarıdaki grupla birleştik. Hepimizin elinde dövizler pankartlar vardı. “Rektör istifa!” “Atanmış rektör istemiyoruz!” “Üniversiteyi savunuyoruz.” “Kayyuma hayır!” “Üniversiteler bizimidir”... Büyük bir protesto gösterisi olacaktı. Coşkuyla şarkılar, marşlar söylemeye başladık. Tam yürüyüşe başlayacakken kalabalığın arasında bir soru dolaştı: “Mert nerede?”

Herkes birbirine aynı soruyu sorduktan sonra aramızda yeni bir soru dolaşmaya başladı:

“Mert’e haber verdiniz mi?”

Birisi:

“Twitter’den yazdık.” dedi. Bu defa dalga dalga şu söz yayıldı:

“Twitter’den yazılmış.”

Mert’in gösteriden haberi varsa gelmemesi mümkün değildi. Kendi gurubuyla birlikte ne yapar eder gelirdi. Herkesin aklına aynı ihtimal gelmiş olmalı. Kalabalığın arasında fısıltı gibi benzer sözler uğuldu:

“Gözaltı!”

“Gözaltına alınmış olmasın!”

“Gözaltına mı alınmış?”

“Gözaltındaymış.”

Bartu avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Mert gözaltına alınmış!”

Herkes bunu zaten aklından geçirmiş olsa da bir başkasından duymak farklıydı. Kısa bir şaşkınlıktan sonra Barış slogan atmaya başladı:

“Baskılar biizi yıldıraamaz! Baskılar biizi yıldıraamaz!”

Hep birlikte slogana başladık:

“Baskılar biizi yıldıraamaz! Baskılar biizi yıldıraamaz!”

Özgür kalabalığın arasından sıyrılıp en öne geçti. Yumruğunu havaya kaldırarak:

“Adliyeye gidiyoruz. Mert’i almadan dönmeceğiz!” diye bağırdı. Özgür’ün ardına düştük. Gizem’in aklına Mert’i aramak gelmiş.

“Hey durun telefonu çalışıyor.” dedi. Olduğumuz yerde durup Gizem’in etrafını sardık. Mert’in telefonu açıp açmayacağını merak ediyorduk.

Gizem “Alo!” dedikten sonra yüzü renkten renge girmeye başladı. En son Baro yasasını protesto ederken yüzüne biber gazı sıkılınca onu

böyle görmüştüm. Telefon kapandıktan sonra hep bir ağzından aynı soruyu sorduk.

“Ne dedi?”

Gizem yüzü kıpkırmızı

“A...” dedi gerisini getirmedi. Bir yudum su içtikten sonra kendini toparlayıp “Küfür etti!” dedi. Gizem’in ardından birkaç kişi daha aradı Mert’i. Mert onlara da küfürler savurduktan sonra telefonunu tamamen kapattı. Birbirimize bakışıp ne yapacağımızı düşünürken Ümit telaşla:

“İşkence!” dedi.

“İşkence mi?”

“Evet, işkence! Arkadaşımıza işkence yapıyorlar. İşkence yaparak bize karşı küfür ettiriyorlar. Yoksa Mert asla küfürlü konuşmaz. Hele bize karşı...” Ümit’in söyledikleri benim aklıma yaması da atılan sloganlara eşlik ediyordum:

“İnsanlık oonuuru işkenceye yeenecek! İnsanlık oonuuru işkenceye yeenecek!”

Biz yumruklarımız havada slogan atarken Ayça grubun önüne fırladı.

“Durun durun Facebook’ta bir şey paylaşmış!” diye bağırdı. Ayça yazılanları okumaya çalışırken arka taraftakiler:

“Duyamıyoruz!” dediler. Ayça bu defa eline megafonu alıp Mert’in yazdıklarını baştan okudu:

“Türkiye’nin yakın tarihindeki tüm protesto gösterilerine katıldım. Defalarca gözaltına alındım, Gezi Parkı’nda ayağımdan yaralandım, TOMA’ların sığıttığı tazyikli sularla boğuştum, yediğim biber gazının haddi hesabı yok. Yaşadığım her olaydan sonra inandığım değerlere daha da bağlandım, devrimci ruhum her yenilgide daha da güçlendi.

Ama artık yeter! Mücadeleyi bırakıp köye dönüyorum. Bundan sonra hayatımı Marks’ın Engels’in Lenin’in doktrinlerine değil şu üç temel üzerine oturtacağım:

Elle gelen düğün bayram.

Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın.

Azıcık aşım ağrısız başım.

Bu ani kararımın herkesi şaşırtacağını biliyorum. “Neden?” diye soracaksınız. Sizi merakta bırakmak istemem. Geçen haftaya dönelim. Besin-İş Sendikasına bağlı işçilerin hukuksuz bir

şekilde işten çıkarılmalarını protesto etmek için bir grup arkadaşla İstanbul'dan Ankara'ya doğru yola çıktık. Bakanlığın önünde eylem yapacaktık. Oradan bisküvi fabrikalarındaki işçilere destek olmak için Karaman'a geçecektik. Daha sonra İstanbul'a dönüp Boğaziçili öğrencilerle rektör atamasını protesto edecektik.

Yolculuğumuz şen şakrak devam ederken Ankara girişinde durdurulduk. Polis otobüsün şehre girmesine izin vermedi. Biz de otobüsten inip kol kola girdik, yürüyerek şehre girecektik. Polis bu defa bize sosyal mesafeyi ihlal ettiğimiz için 3150'er lira para cezası kesti. Bu yaptıklarının hukuksuz olduğunu iddia ettik. O sırada Besin-İş'liler de bizi karşılamaya geldi. Otobüsteki adamların çoğunu para ile tutmuştuk. Onlar da "Bizim cezaları siz ödeyeceksiniz!" diye üstümüze yürüdüler. Ortalık bir anda karıştı. Hepimizi gözaltına aldılar. İşlemlerimiz gece yarısına kadar sürdü. Gece yarısı bizi serbest bıraktılar. Sokağa çıkma yasağı olduğundan her yer kapalıydı. Gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Sokakta aylak aylak dolaşırken bir anda etrafımızı polisler sardı. Sokağa çıkma yasağına uymadığımız gerekçesiyle bize yeniden ceza kestiler. Delirmek üzereydim. Tekrar gözaltına alınmamak için kendimi tutuyordum. Bir sigara yakıp öfkeyle çekmeye başladım. Benimle birlikte birkaç kişi daha sigaraya davrandı. Polis bu defa caddede sigara içemeyeceğimizi söyleyip 900'er lira daha ceza kesti. Kafam allak bullak olmuştu. Bir daha ceza yememek için polisler uzaklaşınca kadar hazır ol'da bekledim. Polisler gittikten sonra eylemden falan vazgeçtik bir an önce şu şehri terk etme derdine düştük. Neyse ki şoför bizi bırakıp gitmemişti. Şehrin dışında bizi bekliyordu. Ne kadar ısrar ettiysek de onu şehre girmeye razı edemedik. Gecenin bir vakti Ankara'nın ayazında yollara düştük. Bir saat kadar yürüdükten sonra önümüzü tekrar polisler kesti. Biz polise makbuzlarımızı gösterip sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğimiz için ceza yediğimizi söyledik. Polisler bu defa bize ikinci defa sosyal mesafeyi ihlal ettiğimizden 3150'er lira ceza kesti.

Polisler gittikten sonra aramızdaki Besin-İş'lilerden birisi:

"Ulan zaten benim alacağım tazminat hepsi hepsi 10.000 lira! Yediğim ceza alacağım parayı geçti. Başlarım protestosundan, eylemenden! Ben gidiyorum. Siz de başınızın çaresine bakın." dedi. Diğerleri de bahaneye bakıyormuş, onlar

da ayrıldılar. Parayla getirdiğimiz adamlar da ters ters yüzümüze bakmaya başladılar. Yine olay çıkmasın diye onların cezalarını ödemeye söz verdiğimiz gibi yevmiyelerini de 50'er lira arttırdık. 50 lira hepsinin yüzünü güldürmüştü. Aramızda 5'er 10'ar metre mesafe koyarak yola devam ettik. Otobüse vardığımızı tir tir titriyorduk. Yorgunluk cabası... Bisküvi işçilerine destek olmak için Karaman'a doğru yola çıktık. Otobüstekilerin çoğu hemen uykuya daldı. Başka bir aksilikle karşılaşmayız diye düşünürken Gölbaşı'nda polis tarafından tekrar durdurulduk. Polis bizim yasaklı saatlerde neden yolda olduğumuzu sordu. Başımıza gelenleri anlatmaya çalıştık ama dinletemedik. Burada da sokağa çıkma yasağını ihlal etmekten ceza yedik. İtiraz edecek halimiz yoktu. Ceza makbuzlarımızı cebimize sokup yola devam ettik. Bir an önce Ankara sınırlarından çıkmak istiyorduk.

Sokağa çıkma yasağının bitmesine 10 dakika kalmıştı. Karaman sınırında bekleyen polisler otobüsümüzü durdurdu. Yol boyu biraz dinlendiğimiz için otobüsten inip daha önceki ceza makbuzlarımızı göstererek şehre girmek istedik. Polisler orası ayrı burası ayrı deyip bize bir ceza daha kestiler. Olayın heyecanı ile pandemiye unuttuk, itişmeye kakışmaya başladık. Destek ekipleri geldi. Bize sosyal mesafeyi ihlal etmekten tekrar ceza kestiler. Yıllardır parayla adam tutup yol, yevmiye, yemek, sigara masrafı karşılamaya alışmıştık. Yediğimiz cezalar altından kalkılacak gibi değildi. Hazır polisler de yanımızken arkadaşlara "Benden bu kadar! Başınızın çaresine bakın." deyip yolun karşısına fırladım. Peşimden gelmek isteyenlere polis engel oldu. İlk gelen otobüse atladığım gibi köyün yolunu tuttum. Başıma gelenleri kısaca böyle. Lütfen beni aramayın. Ararsanız çok kötü küfür ederim. Kalbinizi kırarım. Hoşça kalın."

Ayça, Mert'in yazdıklarını okuduktan sonra megafonu indirip:

"Ee şimdi ne yapacağız?" dedi.

Deniz, Ayça'nın elindeki megafonu kaptı:

"Mert'i protesto etmek için onun evine gidiyoruz. Yürüyün arkadaşlar!" diye bağırды.

Üniversiteye sırtımızı döndük, rektör protestosu başka güne kalmıştı. Yumruklarımızı havaya kaldırıp Mert'in evine doğru yöneldik:

"Diireene diireene kaazaanaacağız! Diireene diireene kaazaanaacağız!"

Hasbihal

● Niyazi Karabulut

Selamun morning sevgili okurlarım. Çala tuş geçtik klavyenin başına, sürç-i kılavye eder isek affola.

Şimdi el baby gül baby kaleme (pardon bilgiyazarıma) aldığım yazı, takdir edersiniz ki yeme de yanında yat cinsinden.

Yazıya başlamak için bilgisayarın hurufat tahtasını kendime celb idüp çift tıkırtıyla açtığım explorer sayfasının URL penceresine Google yazarak internete duhul eyledim.

Klavuzu internet olanın faturası bol sıfırdan kurtulmaz derlerdi de inanmazdım. Az gittim uz gittim, bir düzine site geçtikten sonra bir güzel siteye vardım. Çaldım portalın kapısını, tık tık, çifte tıklama (çifte deyince aklıma bizim karakaçan geldi)

Eyi günler diyerekten yanaşiverdim. Molla Kasım, Werner Hugo, Seyyah-ı Fakir Evliya Çelebi gibi birçok isimle müşavere idüp döndüm internet yollarından gerisün geru. Eh yazımızda mezkur racullerin etkisi yok derssek kizb-i yalan olur. Ve yalancının 40 wattlık mumu yatsıya kadar yanar.

Şimdi sadede pike yapalım. Tabirimi muzır görün. Kendin pişir kendin ye muhabbetlerini bilirdik de. Kendi fikrini kendin sat muhabbetleri bizi very much yordu.

Bir dostum hep yedek kulübesinde bulunup hariçten gazel okumama çok iç geçiriyor. Ama olsun insan yedek kulübesinden oyunu daha iyi görebiliyor, detay detay... Ve bütün ofsaysal pozisyonlar bir bir gözlerimizin önünde. Bu işin deodorantı çıkar bir gün. Yepnew refikler de içtikleri kahveyi unuturlar icabında.

İki doğrunun kesiştiği yere nokta deniliyordu ilk mektepte tahsil yaşımda. İki eğrinin kesiştiği yere menfaat mi deniliyor ki acaba şimdilerde. Ofsayt pozisyonuna yan hakemden bayrak kalkarsa ne diycez?

Eh şimdi terslik bunun neresinde mi desek yoksa şeytan bunun neresinde mi? Ama Mak-yavel bunun tam orta yerinde sinema. Bizans, Bizans...

Dokuz köyden kovulduk diyor bir yazar. Eh şimdi insanı hafakanlar basmaz mı? Yaşlı bir teyzeden bunun için kocakarı ilacı tarifesi bile aldım.

Kovulmamak için “tabii efendim”, “başüstüne ağam”, “emriniz olur”, “başım, gözüm üstüne” gibi sözleri ezberden bilmek gerekiyor. Prospektüsünü mutlaka okuyun; orada bir nefeste yedi kez söylenmesi gerektiği yazmakta. Sağlığınız açısından.

Myself’ime göre fikirlerimizin internette arzı endam etmesi, kamusal alana çıkması hasebiyle her bi şeyleri yazmamız namümkün.

Düşünüp, taşınıp, biriktiriyoruz. Damlaya damlaya word sayfaları dolusu yazı eder. Tasarruf olsun diye değil elbet. Dilimi tıraş ediyorum ama köseliğime yapacak bir şey yok fazlaca.

Berhudar olun sevgili okurlarım. Yeni bir hasbihal ortamında buluşmak umuduyla.

Kabadayı

● Hilmi Kınalı

Tanıştık anlaştık yaptık düğünü
Tavırlar değişti baktım gün günü
Bir tas su istedim yükseldi ünü
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

İlk günden sofrayı daim ben kurdum
Çaydanlık devrildi bardağı kırdım
“Şapşal seni!” dedi titredim durdum
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Her hafta sonunda bizde annesi
Rahatsız ediyor süpürge sesi
Küçük bir toz gördü yükseldi sesi
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Bulaşık birazcık gecikti diye
“Aptal, dedi durdurursun ne diye?”
Baktım ki elinde koca leviye
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Evin temizliği hep bana ait
Tuvaletle banyo mutfak müsait
Camlar kalmış der “Ya sil ya defol git!”
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Hamile kalınca oldu prenses
Etrafın dönerim hem nefes nefes
İlaçlar gecikmiş yine aynı ses
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Onun işi çocuğunu emzirme
Bana düşer mamasını pişirme
Aniden bağırdı “Sıcak getirme!”
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Çocuğun bezini değiştirmek işim
Bezleri fazlaca ısınmış kışın
Bir çılgılık “Çocuğu yakacak mısınız?”
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Ayda bir var kadınlar matinesi
Peruk giydirir yapar nedimesi
Kahve köpüksüzmüş kükredi sesi
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Biraz fazla olmuş yemeğin tuzu
Değişti yüzleri kızardı gözü
Ayaklanıp üstümden aldı tozu
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Kınalı eşitlik olsun isterim
O gürlere kısılr benim seslerim
Salonda bir koku aldı hislerim
Altımda ıslaklık gördüm o zaman

Tacettin Şimşek ● Tayyib Atmaca

Ters Düz Deyişme

Sakin sakin bas her tuşa
Hıncını tuştan çıkarma
Selam ver daldaki kuşa
Öfkeni kuştan çıkarma

Klavyeye dokunurum
Hıncımı tuştan çıkarmam
Kartallardan sakınırım
Öfkemi kuştan çıkarmam

Çıkar gelir birdenbire
Sebep olur med cezire
Saygıyla yaklaş şiire
Ayağı baştan çıkarma

Atı bıraktım vezire
Gönlüm döndü med cezire
Haber yaptı El Cezire
Ayağı baştan çıkarmam

Söze vurmak için yama
Süslü kelime arama
Ekmeğini çıkar ama
Şiiri taştan çıkarma

Ferhat'la kalıp baş başa
Oldum âleme temaşa
Gülleri işledim taşa
Şiiri taştan çıkarmam

Hem gazisin hem erensin
Adaletle iş görensın
Şairlere işverensın
Kimseyi işten çıkarma

Gönlünü toprağa seren
Göz yummayıp dostu gören
Oku çekip yayı geren
Kimseyi işten çıkarmam

Terk etme sevda mülkünü
Sen kendine ver talkını
Bilge Kağan ol, halkını
Ötüken Yiş'tan çıkarma

Gönlümüzü kucaklayan
Düşlerimizi saklayan
Gönderde rüzgâr koklayan
Bayrağı döşten çıkarmam

Şimşek'im bu nasıl merak
Sen ustasın bense çırak
Düşü düş yurdunda bırak
Gerçeği düşten çıkarma

Atmaca avını bırak
Yeter artık bunca firak
Katlanır derdim artarak
Gerçeği düşten çıkarmam

(14 Temmuz 2019, 8.53-18.42)

AÇIKKARA 3. YIL FİHRİSTİ

21 MART 2020 – 21 ŞUBAT 2021

AÇIKKARA: 29/19 Sahibinden Satlık Şiir Kitabı, 32/20 Sealand Şiir Olimpiyatları, 33/20 Kamu Subotu: ZPG Kargo, 35/20 Dâr'ül-Mizâh-ı Âliye Vakfiyesi Heyet-i Mümeyyize Riyâseti'nden

ALAN, Ahmet: 36/11 Kadı Hikâyesi

ALUÇ, Mehmet: 34/18 İster İnanın İster İnanmayın Şaşırın Böylece Kalın!

AŞÇI, Nadir Aşçı: 33/3 Uzaktan Eğitim

ÂŞIK KARA MEHMET: 27/14 Hızlı Gençliğim, 34/4 Kara Gücük Eşşegim, 31/2 Karpuz

ÂŞIK MEDENİ: 35/9 Halk Haber

ÂŞIK VEYSEL: 29/2 Beni Hor Görme Gardaşım

ATAR (KAHYAOĞLU), Ali: 26/3 Karacaoğlan'a Şikâyet, 27/14 Benim Eşşegim, 28/3 Anamın Gelini

ATMACA, Tayyib: 25/20 Bir gün sizin de babanız ölecek, 26/20 Allah'a her şeyi söyleyeceğim, 27/4 Hariçten Deyişme, 27/20 Aceleden Maskemi Unutmuşum, 28/20 Parkta Cuma, 29/3 İstersen-İstemem (Ters-Düz Deyişme), 29/20 Cennet Anaların Ayakların Altındadır, 31/20 Çıksın Çıkmasın (Atışma), 36/20 Çıkarma-Çıkmam

AVŞARBEY, Aslan: 34/19 Müftü Bey

AYVALI, Mustafa: 25/10 Heeri

AYVAZOĞLU, Beşir: 25/3 Özkan'ın Hicviyesine Naziredir

BERÇİN, Mustafa: 26/19 Hilalden Kan Damladı, 29/15 Darendede Ağzı, 31/3 Kara Kazanlarda Hedik Pişerdi

BİLGİN, Arif: 25/8 Hadi Oolum Şu Emmiye Bir Söov Baam, 29/4 Ulan Bir Daha Çalarsam, 30/4 Hapa Garı Müdürün Karşısına Dikilir

BİLİR, Lütfü: 25/4 Renkli Anten, 26/14 Yemek Ateşi, 27/10 Ses Düzeni, 31/15 Ben de İtin Olim mi Abi?

CƏMİL, İlqar: 26/15 Gelme Gocalık Gelme

ÇAKABEY, Zekeriya: 34/13 Gâvur Gelmiş, 35/13 Azan Şih'in Evine, 36/7 Vişne Reçelini Hiç Sevmem

ÇAKMAKÇI, Güngör: 32/6 Taşircilerin Tafik ile Ag Gız Aba'nın Zıddık

ÇOBAN, Ertuğrul: 28/7 Düşlerim Üşür, 29/5 Düşman Başına, 30/5 Ay Canım Benim: Argom, 31/9 S/ayıklama, 33/16 Zamanın Eğik Düzleminde Bir Masal Denemesi

DEMİRAĞ, Ömer: 35/12 Geyik ile Sazan

DURNA, Ahmed Süreyya: 30/16 Sokrates'e Mektup

ECE, Hüseyin K: 27/9 Gülzâre Zift Taşımak, 28/15 Olmadın Gitti, 31/17 Siciliniz Kabarık

EFE, Adem: 28/12 Beranarı/bir, 29/12 Beranarı/iki, 30/8 Amman da Amman, 31/6 Efsane Zeytin Ağacı

ERBAY, Erdoğan: 33/10 Çarık Hatıra, Cızlavat İmtiyaz, Kara Lastik Kader

ERCİN, Erdal: 27/15 İki Buçuk Lira

ERSOY, Mehmet Akif: 34/2, Acemi Semerci

EYMEN, Sabit: 27/16 Davanın Kısa Sürede Çözülmesi Birlikçi Engeline Takıldı, 31/13 Kim Önce Ölürsen Girsin Mezara, Engel Olursam Adam Değilim!, 32/13 Hâkim Delirmiş Galiba

FERMANOĞLU, Osman: 28/7 Qarğabazarı

GAVCAR, Mutlu: 34/11 Tersliğin Böylesi

GÖZÜKARA, Mehmet: 25/6 Yazarak Gitti (Yalanlama)

GUFİRANİ, Gufrani: 30/2 Olur mu?

HANEY, Ercan: 36/6 Zamane Şairleri

HARTLAP, Memmet: 25/5 Neo Depik Şiir, 27/8 Korona

KAHRAMAN, Nuri: 31/12 Fazilet-Rezilet

KALENDER, Haşim: 29/6 Zırto

KANDEMİR, Fatih: 26/6 Hey Gidi Hey, 28/15 Dedi Güzel, 29/11 Dokuz Ayda Bir Doğar, 30/15 Yar ile Hasbihal (Dedim-Dedi)

KANIK, Orhan Veli: 33/2 Dalgacı Mahmut

KAPANOĞLU, Salman: 26/13 Rahatsız Olmak, 27/12 Hak Arama Hakkı, 30/3 Fil Hikâyesi-Siyasi Harita, 32/9 Saygı Kalmadı-Tanıştığımız Üzöldüm-Kardan Adam

KARABACAK, Mestan: 25/16 Biz Çocukluk

KARABULUT, Niyazi: 36/18 Hasbihal

KARADAŞ, Sabahaddin: 32/4 Asıl Vekil

KARAKILÇIK, Hacı: 28/2 Süper Güçlere Soru

KARAKOÇ, Abdurrahim: 27/2 Hasan'a Mektup/12

KARATAŞ, Medeni: 25/2 Tabakçı Dayı

KAZGI, Talip: 33/15 Hokkabazın Biriymi

KILINÇ, İsmail: 25/13 Koltuk Destanı, 28/17 Ayrıl da Gel, 32/12 Tüket(it)ici

KINALI, Hilmi: 33/19 Beklenti, 34/17 Kaynana Gelin, 35/19 Kaynananın Geline Sevgisi, 36/12 Kabadayı

KÖKSAL, M. Fatih: 27/4 Hariçten Deyişme

KURTOĞLU, Mehmet: 35/15 Ederiz

KUTLU, Mustafa: 25/7 Sevgililer Günü Esinlemesi, 26/2 Gezi'nun Suçlisi Benum

LAEDRİ: 29/10 İhtiyarlık Başa Geldiği Zaman

MALKOÇ, Ali Rıza: 26/7 Hukuk Bilinci, 27/9 Tarihe Yolculuk, Talihle Sohbet, 28/17 Kararttığımız Dünyaya Ağıt, 35/15 Nem Alacak WhatsApp Benim?

MALKOÇ, M. Nihat: 26/9 Kadın Var Ki, 33/9 Garabetname, 34/10 Ermeni'ye Reddiye, 35/8 Aklım Şaştı, 36/5 Ne Zaman Bin Yıl Oldu?

MANUŞ, Halil: 36/5 Sez Be Artık

MEHMET, AGA (Kamerizade): 27/8 Beş Ramazan Manisi

MERT, Metin: 25/13 Tariz, 29/6 Mobil Aşk

MUTLU, Ali Kemal: 36/6 Taşlama

NACAR, Haydar Ali: 25/5 Memmed'im, 27/13 Şair/Zahir, 32/16 Hayma Gözelleri

NAMLI, Engin: 25/18 Nerden Niye Geldik?

NEYZEN TEVFİK: 35/2 Felek

NOYAN, Erdal: 28/10 Açık İzin/Kara Kedi, 36/19 Atomlu İnsanlık

OĞUZCAN, Ümit Yaşar: 32/2 Körler

OZAN ARİF: 36/2 Kavgalıyım

OZAN MİZANİ: 30/14 Altın Kızlar, 31/8 Ye Gitsin Beyim

ÖKSÜZ, Yılmaz: 27/5 Ramazan Atışması

ÖZALP, İsmail Kutlu: 25/6 Yazarak Gitti (Yalanlama)

ÖZDEMİR, Hikmet: 25/9 Hemi de Kırmızı, 26/18 Men Men Mendil, 32/8 Şeytanlar Sevindir, 33/13 Bizim Deprem Hikâ-yemiz

PARLAK, Ali: 26/9 Söyle Emmi Nerdesin?

PEKTAŞ, Mehmet: 25/11 Kadrolu Muhtar IX (Pazarlık), 26/16 Kadrolu Muhtar/on (Eşek Ticareti), 27/6 Organize Saç Örgütü, 28/18 Kadrolu Muhtar/on bir (Araba), 29/18 Kadrolu Muhtar/on iki (Turfanda Buğday), 30/18 Kadrolu Muhtar/on üç (Definçiler), 31/18 Kadrolu Muhtar/on dört (Düğün Dernek), 32/17 Kadrolu Muhtar/on beş (Çalgıcılar), 33/17 Kadrolu Muhtar/on altı (Korona), 34/15 Kadrolu Muhtar/on yedi (Son), 35/6 Mesajlaş(ma) Uygulaması, 36/16 Rektör İstifa

PƏRVİZ, Böyükxan: 31/5 Fələkdən Qabaq-Dərd

SANALZADE ESSAH EFENDİ: 35/19 Kalktı Göç Eyledi Vatsap Elleri

SARI, Mustafa: 26/4 Çöp

SELVİ, Osman: 34/12 Kraliçenin Büyükelçisine Şiir, 35/16 Yol Tarifi

SERİN, Musa: 26/17 Birazcık Bizleri Dinler misiniz?, 28/11 Biliniz Ağalar, Biliniz Beyler, 34/8 Akıl Kiralanmış, 35/5 Akıl Ver Allah'im, Akıl Ver Bize

ŞAHİN, Mücahit: 29/17 Gülören Mağarası

ŞAKALAR, Ahmet Şevki: 30/11 Çıkmaz Ayın Beş Yüzü

ŞEHSUVAROĞLU, Lütfü: 32/5 Derin Devlet Gazeli

ŞEKER, Mehmet: 26/3 Sizin Var ya Sizin

ŞİMŞEK, Tacettin: 26/8 Yemin, Billah Ben Yapmadım, 27/3 Teravihte Tiyatro, 28/4 Sessiz Gemi İşte O Gün Yazıldı, 29/3 İstersen-İstemem (Ters-Düz Deyişme), 30/6 Aday Kayıp, 31/4 Meyhanede Akşam Yemeği, 31/20 Çıksın Çıkmasın (Atışma), 32/3 Ballica'ya Az Kaldı, 33/3 Kalın Ünlü Ne Diyorlar?, 34/3 En Çok Kim Horlar?, 35/3 Şöhret Peşinde, 36/3 Bütün Memurlar Şef Olmalı, 36/20 Çıkarka-Çıkarmam

ŞÜKÜR, Şakir: 32/18 Ah Şu Kitap

TATAROĞLU, Bayram: 28/8 Susa, 29/8 Sen Benim Sırtımı Kaşı Ben Senin Sırtını Kaşıyayım

TIĞLI, Erhan: 34/19 Yeni Bir Dünya

TOZLU, Hülya: 28/16 At Beynim At Sırtına Yüreğim

TRABZONİ, Hoca Mehmed: 29/15 Mendeburname

TUNCER, Hacı Musa: 25/10 Beriden Öte, 29/16 Abdal Zöh-re'den Oğlu Abdal Tehsin'in Ölüm Hekâyesi, 30/20 Anşa Bacı Eşe Bacı'ya Gişisini Garyo, 32/10 Köyden Şehire Serüven, 33/8 Memmet Emminin Sütyen ile İmtihanı, 34/9 Bay Memmet ve Mektup Adresi, 36/10 Gondal Memmet Emimimin Gıdılık Ali'yi Dövmesi

TURAÇ, Osman Gazi: 25/17 Metehan Bıyıklı Bir Adam, 34/20 Bir Gıslavet Bile Alan Olmadı, 31/16 Zarfta Unutulan Mektup (İncir Koması)

USLU, Muzaffer: 33/4 Doktor

ÜNAL, Şükrü: 25/18 Düşüm

YALÇIN, Özkan: 25/3 Bu Kantine Hicviyedir

YANAR, Ramazan: 29/7 Şaşırdı

YARDIMCI, İlhan: 26/19 Bayraktan Kan Damladı

YAVUZARSLAN, Kenan: 27/17 Pişt Derler Bizde

YEŞİL, Dursun: 26/7 Deli Dediler, 31/8 Kredi Kartı, 32/8 Anadan Doğma

YILDIRIM, Halit: 25/14 Emekli Mebuslar Kiraathanesi/beş (İddia: Hafter), 26/10 Emekli Mebuslar Kiraathanesi/altı (Koronazedeler), 27/18 Emekli Mebuslar Kiraathanesi / yedi (Canlı Sohbet Günleri), 28/6 Hesap, 29/11 Dön Şimdi, 30/5 Sıfır Deyip Geçmemek Lazım!, 31/10 Çakma Aslan ve Fındık Faresi, 32/5 Yalan, 33/5 Nasreddin Hoca Şair Olursa, 34/5 Nasreddin Hoca Mecmua Çıkarırsa, 35/10 Nasreddin Hoca'nın Mecmua Davası, 36/13 Nasreddin Hoca Şiir Yarışması Düzenlerse

YILDIRIMTEPE, Ahmet: 26/12 Lan Amerika

YILMAZ, Hanifi: 25/19 Kar Yağdı Maraşa Üşüdük Taman!

YÜCE, Nurgül Kaynar: 28/11 Nicedir Halların Sorayım Bi-yol, 29/19 Tohdur Beğ, 35/5 Gır Dizini Evde Kal

YÜKSEL, Servet: 26/18 Kurt Bayram, 35/8 Bir Dünya ki, 36/19 Mahallenin İti